

Κατηγορία: Άρθρα

Δημιουργήθηκε στις Δευτέρα, 19 Ιουνίου 2017 08:34

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 19 Ιουνίου 2017 08:34

Καταχωρήθηκε από τον/την Δέσποινα Συριοπούλου

Ευρωπαϊσμός: 156

Το μόνο που υπάρχει είναι μια γερμανοκρατούμενη Ευρώπη, που εκφυλίστηκε σε προτεσταντική τιμωρητική στοά, και έχει ως στόχο την αποικιοποίηση της χώρας μας.

Της Μαρίας Νεγρεπόντη-Δελιβάνη

Δυστυχώς, επαληθεύονται πλήρως, όσα πρόβλεψα για την οικτρή τύχη της Ελλάδας, από την αρχή της κρίσης, αν παρέμενε στο εγκληματικό περιβάλλον των μνημονίων. Είναι απίστευτο το πως οι πολιτικοί μας των 7 τελευταίων ετών αδυνατούν να κατανοήσουν, ότι δεν υπάρχει πια αλληλέγγυα Ευρώπη και εταίροι, αλλά ούτε και δανειστές, με την παραδοσιακή έννοια του όρου: Δηλαδή άτομα που να ενδιαφέρονται, απλώς, να εξασφαλίσουν τα χρήματά τους. Αντιθέτως, πρόκειται για μια, 100% πια, γερμανοκρατούμενη Ευρώπη, της οποίας το πρώτιστο ενδιαφέρον είναι επεκτατικό, και δευτερευόντως μόνο η εξασφάλιση της επιστροφής του χρέους. Γιατί, πράγματι, τι να κάνει τα έστω πολλά δισεκατομμύρια του ελληνικού χρέους, που άλλωστε συνεχώς διευρύνεται χάρη στις γνωστές μεθοδεύσεις παροχής αόρατων (για την Ελλάδα) δανείων, εφόσον μπορεί να έχει δική της ολόκληρη την Ελλάδα: τα αεροδρόμια, τα τρένα, τα λιμάνια, τις παραλίες, τα νησιά, αλλά βέβαια, και του αμύθητο πλούτο που μας βεβαιώνουν ότι κρύβει στο υπέδαφος και στον υποθαλάσσιο χώρο της η πατρίδα μας.

Για τον λόγο αυτόν, που είναι εμφανής ακόμη και για μικρά παιδιά, η στάση των υποτιθέμενων δανειστών, αλλά στην πραγματικότητα κατοχικών δυνάμεων, αντιτίθενται στην ανάπτυξη της Ελλάδας, μέσω της οποίας θα ήταν εφικτή η φυσιολογική εξυπηρέτηση και αποπληρωμή του χρέους. Και τούτο διότι δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να υπάρξουν δυνατότητες, η Ελλάδα να σταθεί στα πόδια της. Η Ελλάδα πρέπει, προς το παρόν ως το 2060, και στη συνέχεια βλέπουμεγιατί σίγουρα τότε θα πρόκειται για χώρα χωρίς δυνατότητα ανάπτυξης, για χώρα πλήρως εξαθλιωμένη, με αναμικτό και γηρασμένο πληθυσμό, με εντελώς κατεστραμμένο το παραγωγικό δυναμικό της, με ανύπαρκτο κοινωνικό κράτος, με αποδεκατισμένη δημόσια διοίκηση κλπ., κλπ. Οι Γάλλοι, είναι αλήθεια, ότι προσπάθησαν κάπως, στο τελευταίο Eurogroup, να βοηθήσουν, προτείνοντας το ανταπόδεικτο: Ότι, δηλαδή, μια οικονομία της οποίας το ΑΕΠ συνεχώς μειώνεται, εξαιτίας φυσικά των μνημονίων, έχοντας ήδη απολέσει πάνω από 25%, και στην οποία η αναμονή της ανάπτυξης έχει μεταβληθεί σε ανέκδοτο, θα είναι αδύνατο, όσο μεγάλη δόση εξαθλίωσης και αν της επιβληθεί, να μπορέσει να εξυπηρετήσει και να αποπληρώσει το, άλλωστε, με μαγικούς τρόπους, συνεχώς διογκούμενο χρέος της. Η ελάφρυνση χρέους αποκλείστηκε, για να μη στεναχωρηθούν οι ψηφοφόροι Γερμανοί, οι οποίοι έχουν πειστεί ότι οι Έλληνες καλοπερνούν με τα δικά τους χρήματα. Ωστόσο, η αποδοχή της ρήτρας ανάπτυξης δεν είχε καταρχήν επίσημο λόγο απόρριψής της. Θα εξασφάλιζε την πληρωμή του χρέους, θα ανακούφιζε τον μαρτυρικό ελληνικό λαό, θα δικαιολογούσε επιπλέον και την παραμονή του ΔΝΤ στο σύστημα, εφόσον έτσι το χρέος θα ήταν δυνατόν να καταστεί βιώσιμο.

Αλλά, θα έπρεπε να θεωρείται δεδομένο, ότι σε καμία περίπτωση η αναπτυξιακή πορεία της Ελλάδας θα γινόταν αποδεκτή από τους κατακτητές της. ΣΕ ΚΑΜΙΑ! Για αυτό, και οι φίλοι μας Γάλλοι, δεν επέμεναν, ικανοποιημένοι ότι έκαναν το καθήκον τους, απέναντι στην Ελλάδα. Τι παραπάνω, να κάνουν οι ξένοι, έστω και σύμμαχοι, αν ο λαός της δεν ξεσηκώνεται, όταν οι κυβερνήτες του βάζουν την υπογραφή τους, συμφωνώντας (και μάλιστα πανηγυρίζοντας) για ακόμη μεγαλύτερη εξαθλίωση ως το 2060!

Αλήθεια, όμως, γιατί ακριβώς πανηγυρίζουν οι πατέρες του Έθνους; Και, μάλιστα, πανευτυχείς μας πληροφορούν ότι "πήραμε περισσότερα από όσα ελπίζαμε"; Ναι, πράγματι, πήραμε δάνειο, που θα δοθεί σε δόσεις, περισσότερο κατά κάτι από τα 7 δισ. ευρώ, που αναμέναμε. Αλλά, όμως, όπως και όλα τα προηγούμενα, και το δάνειο αυτό είναι, κατά το λαϊκίστικο (πολύ του συρμού ο όρος, για αυτό και σπεύδω να τον χρησιμοποιήσω!) "Γιάννης κερνά και Γιάννης πίνει". Και αν δεν κερνούσε και δεν έπινε ο Γιάννης, θα κινδύνευε με μια ελληνική χρεοκοπία, ολόκληρο το οικοδόμημα της "ευρωπαϊκής πορείας", για την ακεραιότητα του οποίου δεν κόπτονται μόνον οι κατακτητές μας, αλλά και οι εντός της Ελλάδας αρμόδιοι. Προπαντός, μην θεθεί σε κίνδυνο η "ευρωπαϊκή πορεία", και τι άλλοι θα έχουμε μετά;;;

Τι κρίμα! Πόσο άδικο θα χαθεί η πατρίδα, μόνον επειδή δεν έχει αρχηγό, που να την αρπάξει από τα μαλλιά και να την τραβήξει έξω, πριν βυθιστεί ολόκληρο το πρόσωπό της στον απόθνημο βούρκο αυτής της "ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ".

Και να μην ακούσω τι θα χάσουμε εκτός της "ΕΥΡΩΠΑΙΚΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ".γιατί γνωρίζω άριστα τη σχετική θεωρία. Για την πορεία αυτή, άρχισα να αγωνίζομαι από το δεύτερο έτος των πανεπιστημιακών μου σπουδών, και ήμουν πιθανότατα η πρώτη Ελληνίδα φοιτήτρια που έλαβε μέρος σε πανευρωπαϊκό φοιτητικό συνέδριο στην Ολλανδία. Μεγάλος ενθουσιασμός! Απέναντι συγκίνηση, αναμένοντας την ένωση της Ευρώπης.

Αλλά, όμως, η ενωμένη Ευρώπη που αναμέναμε στη δεκαετία του '50 ουδεμία σχέση έχει με το σημερινό εξάμβλωμα της. ΟΥΔΕΜΙΑ!

Διερωτήθηκα άπειρες φορές αν υπάρχουν, αλήθεια, ανάμεσά μας Έλληνες, που να πιστεύουν, σοβαρά ακόμη, ότι η ενωμένη Ευρώπη έχει το δικαίωμα να συμπεριφέρεται με τον τρόπο που μας συμπεριφέρθηκε τα 7 τελευταία χρόνια (έστω και υιοθετώντας τα χειρότερα για εμάς, έστω και μη λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των ελαφρυντικών μας για τη δημιουργία αυτού του χρέους, έστω και αποδεχόμενοι όλα μας τα λάθη); Είναι δηλαδή πιστευτό το ότι μπήκαμε και παραμένουμε με τη θέλησή μας

Κατηγορία: Αρθρα

Δημιουργήθηκε στις Δευτέρα, 19 Ιουνίου 2017 08:34

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 19 Ιουνίου 2017 08:34

Καταχωρήθηκε από τον/την Δέσποινα Συριοπούλου

Ευρωπαϊσμός: 156

σειρά που εκφυλίστηκε σε προτεσταντική τιμωρητική στοά, θέτοντας ως ξεκάθαρο στόχο την αποικιοποίηση της Ελλάδας; (και όχι βέβαια μόνο, της Ελλάδας, αν τελικά ευσώξει η προετοιμαζόμενη παγκόσμια κυβέρνηση).

Και συνεχίζω: Υπάρχουν, αλήθεια, αναμεταξύ μας Έλληνες, που να πιστεύουν, σοβαρά ακόμη, ότι οι υποτιθέμενες μεταρρυθμίσεις (γιατί, φυσικά δεν πρόκειται για τέτοιες), που με υπέρτατη ικανοποίηση, αλλά και περισσή ειρωνεία μας νουθετεί να εφαρμόσουμε στο διηλεκές ο κ. Σόιμπλε, είναι για το καλό μας; Γνωρίζουν οι πιστοί στην "ευρωπαϊκή πορεία", άλλη ευρωπαϊκή χώρα, ή γενικώς οικονομία που να ανήκει στην κατηγορία των ανεπτυγμένων (κατά τη διάκριση των ΗΕ), και να λειτουργεί με τη ζουγκλοειδή αγορά εργασίας της Ελλάδας; Και, εντάξει, αν αυτή η εγκληματικού βαθμού "ελαστικοποίηση" των εργατικών σχέσεων απέβαινε προς όφελος των επενδύσεων, ή έστω και των επιχειρηματικών κερδών, να μπορούσε να δεχτεί κανείς ότι κάτι θα μπορούσε να γίνει. Πως, όμως, να το ελπίζεται κάτι ανάλογο, όταν 4 στις 10 επιχειρήσεις κλείνουν σε καθημερινή βάση, όταν αυτές που ανοίγουν υπολείπονται σε αριθμό, αλλά κυρίως και όταν η φτώχεια έχει τόσο άνετα εγκατασταθεί στην Ελλάδα, ώστε να συμβαίνει αυτό, που δεν διαπιστώνεται σε καμιά άλλη χώρα: να μειώνεται, δηλαδή, συνεχώς η κατανάλωση βασικών ειδών διατροφής! Συνεχώς, τα δύο τελευταία χρόνια.

Και όμως, παρά ταύτα.....υπάρχουν ορισμένοι ανάμεσά μας, οπωσδήποτε, η κυβέρνηση και η αντιπολίτευση, που "αναμένουν την ανάπτυξη", αν γίνει τούτο και το άλλο, και "αναμένουν επενδυτές" (όχι κοράκια) που θα μας σώσουν δήθεν....που γενικώς αναμένουν θαύματα. Αλλά, επειδή, είναι εμφανές ότι αν, πράγματι πίστευαν σοβαρά σε όλα αυτά, μια τέτοια πίστη θα υποβάθμιζε το διανοητικό τους επίπεδο, θα έπρεπε κατεπειγόντως να αναζητηθούν άλλες ερμηνείες.

Ακριβώς, στο ίδιο συμπέρασμα, που κατέληξα το 2011 τελειώνοντας το βιβλίο μου, στην πρώτη του έκδοση: "Όλη η αλήθεια για χρέος και ελλείμματα και πως θα σωθούμε" θα τελειώσω και τις αγωνιώδεις σκέψεις μου σε αυτό το αρθράκι. Έγραφα τότε, και επαναλαμβάνω και σήμερα: "Δεν έχουμε εμπιστοσύνη στον εαυτό μας και στις ικανότητές μας. Αναμένουμε λύσεις από την Ε Ε- ευρωζώνη, που εμφανέστατα πια έχει γερμανοποιηθεί. Και ενδόμυχα έχουμε επιλέξει την κατοχή, από την ελευθερία και την ανάταση, επειδή πιστήκαμε ότι δεν θα τα καταφέρουμε. Και επειδή πιστήκαμε ότι "δεν θα τα καταφέρουμε", χαρίζουμε το δημόσιο πλούτο μας να του διαχειριστούν "όσοι τα καταφέρνουν".

Υπήρχε και υπάρχει και άλλος δρόμος, από αυτόν της υποτέλειας, της αναξιοπρέπειας, της προϊούσας εξαθλίωσης, της εθνικής εξαφάνισης. Δεν είναι στρωμένος με ρόδα, αλλά τα αγκάθια του θα γίνουν πολύ σύντομα ρόδα, αν το πιστέψουμε, αν αγωνιστούμε για αυτό, αν παραμείνουμε ενωμένοι.

Δύσκολος δρόμος; Ναι, αλλά ο δρόμος εντός μνημονίων, οδηγεί τώρα πιο σίγουρα από ποτέ, στο χαμό.